

Fransen in de kerk

Een Franstalige preek in de Joriskerk, met vertaling, dat komt niet vaak voor. De Franse dominee Daniel Brugière en ouderling Florent Cuvillier bezochten zondag 10 november de Joristgemeente. Ze wilden kennismaken met ons en ervaren wat het Focustraject inhoudt. In de Zuid-Franse gemeente St. Hippolyte-du-Fort, gaat ds. Brugière voor in de Christelijk-Evangelische gemeente.

Evangelisatie, zending en missionair werk. Wie denkt er dan niet eerst aan verre oorden waar mensen nog nooit van Jezus gehoord hebben? Mensen die dagelijks het oerwoud intrekken om voedsel te verzamelen en een harde strijd met de natuur voeren om te overleven. Des te schokkender is het dan om je te realiseren dat tegelijk met het warmer worden van de aarde en de noordwaartse trek van exotische planten en dieren, ook de missionaire zendingsgebieden steeds meer naar ons toekomen.

Frankrijk is toch het land van de grote kathedralen? Helaas is Frankrijk tegelijk een van de meest seculiere landen van Europa. Zo vertelde ds. Daniel dat het heel moeilijk is om in het dagelijkse leven uiting te geven aan je christen-zijn. De scheiding tussen kerk en staat is erg strikt in Frankrijk. Getuigen van Jezus wordt niet op prijs gesteld. Christenen voelen dan ook vaak dat ze hun leven moeten opdelen in compartimenten: werk, thuis, op de sportvereniging, in de kerk. Overal spelen

ze een andere rol, terwijl ze juist het verlangen ervaren om Jezus te belijden in hun hele 'zijn'.

De denominatie waarvan de gemeente van ds. Brugière deel uitmaakt, omvat ongeveer 40 Christelijk-Evangelische gemeentes. De meeste daarvan zijn erg klein. De verwachting is dat 30% van die gemeentes over 10 jaar niet meer bestaat. Sommige gemeentes bestaan alleen nog uit ouderen. Er zijn geen jonge leden of kinderen meer in de kerk. In de meeste gemeentes ontbreekt sowieso de

groep 30-50 jarigen.

Om het tij te keren willen ze graag starten met het Focustraject. Ouderling Florent merkte op dat ze veel ervaring met evangelisatieprojecten hebben. Bijvoorbeeld het organiseren van taalcursussen voor asielzoekers. Maar dat ze tegelijkertijd moeite ervaren om juist met elkaar en in hun directe omgeving over Jezus te spreken. Terwijl het kunnen delen van je geloof met gelijkgestemden toch een eerste stap is naar missionair werk.

Tijdens het gesprek na de dienst waarin Joristgangers hun ervaringen met Focus konden delen met Daniel en Florent, kwamen enkele suggesties naar voren om de band tussen gemeenteleden te versterken. Een idee om een WhatsApp groep te starten waarin men elkaar gebedspunten toestuurt, werd enthousiast ontvangen.

Het was fijn en bemoedigend om met geloofsgenoten ervaringen te delen en elkaar tot steun te zijn. Bijzonder ook dat zoveel Joristgangers de moeite namen om na afloop van de dienst hun ervaringen te delen. We verlangen ernaar om elkaar vaker te ontmoeten. Zou er wellicht een uitwisseling op gang kunnen komen? Een jongerenreis naar Zuid-Frankrijk misschien?

Wordt vervolgd...

Kom, en neem iemand mee!

Pak je agenda en streep alles door wat in de weg staat op 21 en 24 december.

Zaterdag 21 december houden we Open Kerk. Bij sommigen onder ons is echt sprake van een misverstand dat **Open Kerk** iets saais is. Jammer, want het is een mooi moment om nauwelijks of niet-gelovigen in de Joris te ontmoeten. Van 14.00 tot 17.00 uur staan de deuren open. Kom ook. **Bak een cake of iets anders wat heeeel lekker is**, en breng dat om 14.00 uur

even langs. Dan kunnen we gasten laten proeven hoe bijzonder het is dat in het eeuwenoude kerkgebouw elke zondag een springlevende gemeente samenkomt.

Direct na afloop van de Open Kerk start om 17.00 uur de **Lichtjesticht**. Dat is geen theologisch hoogstandje, maar een uiterst laagdrempelige manier om mede-Amersfoorters te laten zien dat het Kerstfeest over de geboorte van Jezus gaat.

Dinsdag 24 december is er in Filaethes eerst een **kerstfilm voor de jeugd**, daarna een **maaltijd voor iedereen** die wil komen (zelf eten meenemen plus een extra hapje voor deelnemers die per ongeluk hun broodtrommel vergeten.)

We eten langzaam, zodat we aansluitend naar de **Kerstnachtdienst** kunnen gaan.

Briefwisseling NOVEMBER 2019

➤ Hoi Leendert,

De goedheid van God tot in de haarvaten van de stad. En hoe wij dat 'doen' in de Joris. Zo eindigde ik de vorige keer.

Zijn goedheid verder brengen. God heeft dat van ons gevraagd. En het ons beloofd! Dat in onze zwakheid Zijn kracht zichtbaar wordt.

Daarom kan het. En gebeurt het ook. Steeds weer op die plaatsen en die momenten waar wij als Jorisingangers (een beetje) op Jezus lijken. Waar wij iemand in het oog hebben die door niemand anders (echt) wordt gezien. Waar wij tot hulp zijn bij mensen die geen helper hebben. Waar we iets inleveren van onszelf voor een ander. Waar we iets (durven) zeggen over wie God is.

De boodschappen voor die eenzame buurman. Het ritje naar het ziekenhuis voor die vrouw die geen vervoer geregeld krijgt. Het toch even wat verder doorvragen bij dat gesprekje bij de koffieautomaat. Het bezoek aan het asielzoekersgezin waar de spanning te snijden is. Het getuigen over de liefde van God waar iemand afwijzing ervaart.

Zo veelkleurig en verschillend als onze stad is, zo veelkleurig en verschillend zijn onze mogelijkheden om iets van God te laten zien. Vaak weten we dat niet eens van elkaar. Op de Focus-wijkkring vertellen we erover en bemoedigen we elkaar. Brengen we elkaar op ideeën. Delen we elkaars teleurstellingen. Maar nu nog een stapje verder misschien. Oefenen met triades bijvoorbeeld? Hoe zou dat bij ons kunnen werken, denk je?

H. gr.
Gerben

➤ Hoi Gerben, beste Joris!

Bedankt voor je recente brief waarin je schrijft over de 'haarvaten van de stad'. Ik moest even nadenken over wat het betekent... laat me raden, is het een uitspraak van dominee Dekker?

De goedheid van God in de stad, dat heeft iets van die mooie Bijbelse ambiguïteit. Zoals de Here in Exodus (19:5,6) middenin Zijn liefdesverklaring aan Israël, de hele wereld op het oog heeft. Apart gezet – maar met de blik naar buiten. Om tot zegen te zijn in Praag, in Amersfoort. En ik herken dan ook de voorbeelden die je noemt, waarbij je als Christen aanwezig bent in tot in de kleinste gemeenschapjes van de samenleving.

Eén van de haarvaten van Praag waar ik verkeer, is de wekelijkse hulpactiviteit voor de daklozen. Eerst hoopte ik met hen te kunnen praten, omdat ze naast voedsel en kleding ook sociale behoeften hebben. Maar dat is niet altijd makkelijk als ze drank op hebben en tanden missen. Ik probeer het nog steeds, maar mijn ogen zijn ook opengegaan voor degenen die eten komen brengen. Vaak zijn het mensen die niet zoveel met de kerk of het geloof hebben. Joden, een enkele moslim, maar vooral 'ietsisten'. Maar wat ons samenbindt is dat we een stukje medemenselijkheid op straat willen brengen. Barmhartigheid. En dat biedt opening voor gesprek: 'waarom ben jij hier?' Of: 'wat drijft je om dit te doen?'

En ter bemoediging: vaak ontdek ik God in de haarvaten van de stad. Ik hoef Hem daar niet te brengen – Hij is er al!

Groeten uit Praag,
Leendert en Nelleke

P.S. Triades... leuk dat je geïnteresseerd bent. Ik zal er aan denken bij de volgende brief, maar of het in 250 woorden past...?

